

BRANDON SANDERSON

ELANTRIS

FANTASY MASTERS

„Cartea de debut a lui Sanderson, o poveste complexă, fără clișeele genului *fantasy*, are toate ingredientele: mister, magie, o poveste de dragoste, intrigi politice, conflicte religioase, lupte pentru egalitate, o scriitură inteligentă și personaje minunate, creionate cu acuratețe.”

Publishers Weekly

„*Elantris* propune o distribuție impresionantă de personaje, într-o poveste despre credință și hotărâre. Acțiunea are loc într-un univers complex, în care personajele săvârșesc acte magice cu ajutorul runelor. Talentul autorului de a revoluționa romanul *fantasy* convențional are ca rezultat o poveste cu întorsături surprinzătoare și un final original, pe măsura așteptărilor cititorului.”

Library Journal

„Cu o intrigă elaborată și impresionantă și cu personaje bine conturate de care te atașezi cu ușurință, *Elantris* este un nou *Ben-Hur* al genului *fantasy*.”

Kevin J. Anderson, coautorul bestsellerului
Dune: Bătălia Corrinului

„*Elantris*, excelenta carte de debut a lui Brandon Sanderson, creează un univers plin de viață, cu o prezență feminină memorabilă, precum și întorsături ingenioase de situație, care îl țin pe cititor cu sufletul la gură. Nu ratați această carte!”

Katherine Kurtz

„Brandon Sanderson este un excelent narator, cu o viziune unică și remarcabilă. *Elantris* este unul dintre cele mai bune romane de debut pe care le-am citit în ultimii ani.”

David Farland

„A fost o plăcerea să citesc *Elantris*. Este o poveste minunată!”

Terry McGarry, autorul romanelor
The Binder's Road și *Illumination*

„*Elantris* – povestea unui oraș magic locuit de oameni-zei, care se prăbușește pentru ca apoi să renască din propria cenușă – este o carte aparte, un tur de forță fără pereche...”

Paul Goat Allen

BRANDON SANDERSON

ELANTRIS

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

PALADIN

*Dedicată mamei mele,
care și-a dorit să fiu doctor,
dar s-a ales cu un scriitor,
însă l-a iubit îndeajuns
încât să nu se plângă (foarte mult)*

MULȚUMIRI

În primul rând aș dori să le mulțumesc agentului meu literar Joshua Bilmes și editorului meu Moshe Feder pentru că m-au ajutat să aduc manuscrisul acestei cărți la cel mai înalt potențial. Fără măiestria lor editorială, astăzi ați ține în mână o cu totul altă carte.

Apoi, vreau să adresez sincere mulțumiri și toată aprecierea mea membrilor numeroaselor mele grupuri literare: Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn ZoBell și Ethan Skarstedt; Daniel Wells, Benjamin R. Olsen, Nathan Goodrich și Peter Ahlstrom; Ryan Dreher, Micah Demoux, Annie Gorringer și Tom Conrad. (Dragii mei, ați fost un grup literar chiar dacă n-ați știut!) Mulțumesc tuturor pentru munca depusă și pentru sugestii.

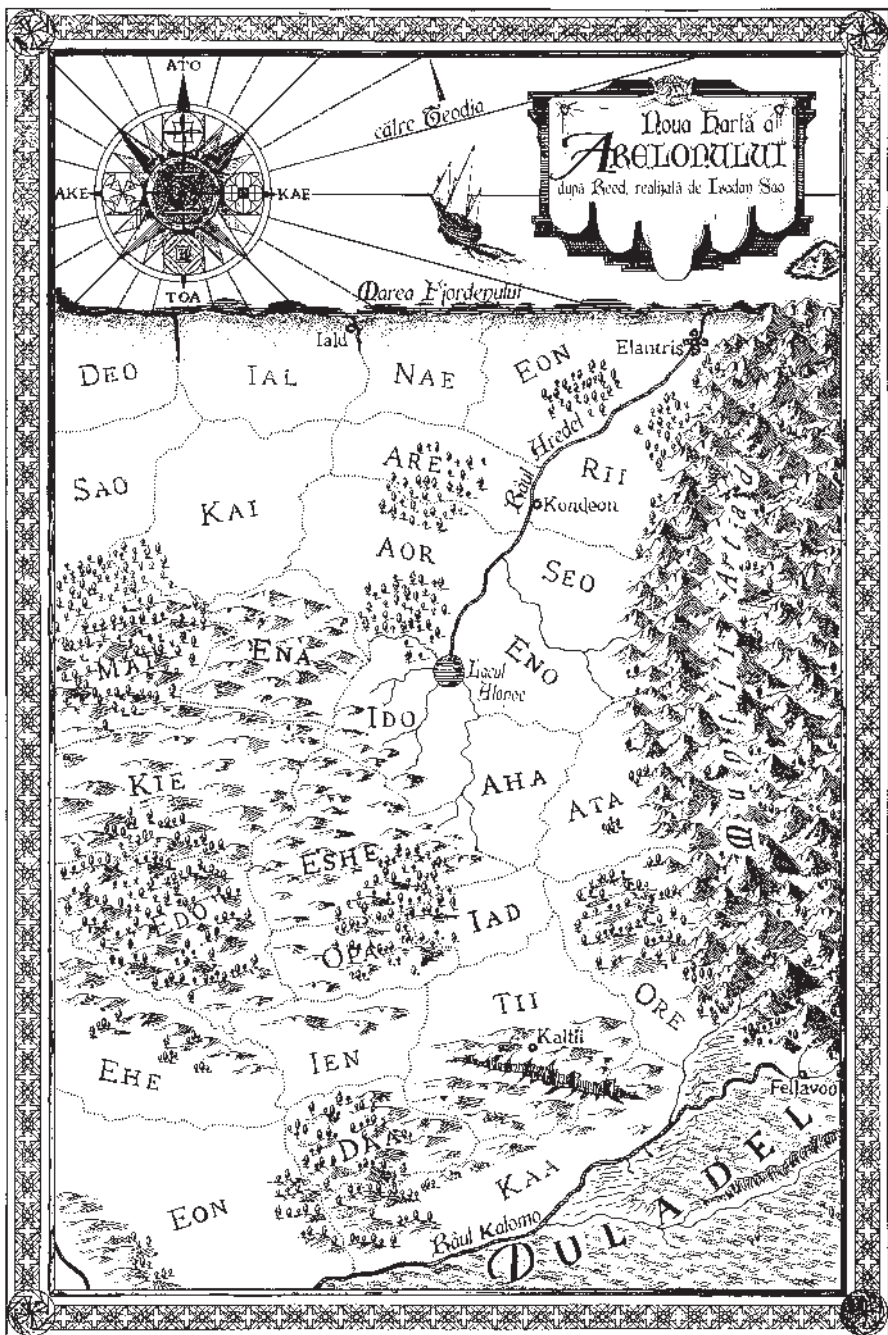
De asemenea, zeci de oameni au citit această carte și altele de-a lungul anilor în care am făcut eforturi pentru a le publica și le sunt profund recunoscător pentru entuziasmul lor, pentru criticile aduse și pentru încrederea pe care mi-au oferit-o. Kristina Kugler, Megan Kauffman, Izzy Whiting, Eric Ehlers, Greg Creer, Ethan Sproat, Robert ZoBell, Deborah Anderson, Laura Bellamy, dl M, Kraig Hausmann, Nate Hatfield, Steve Frandson, Robison E. Wells și Krista Olsen. Dacă am uitat pe cineva, o să vă menționez în următoarea mea carte.

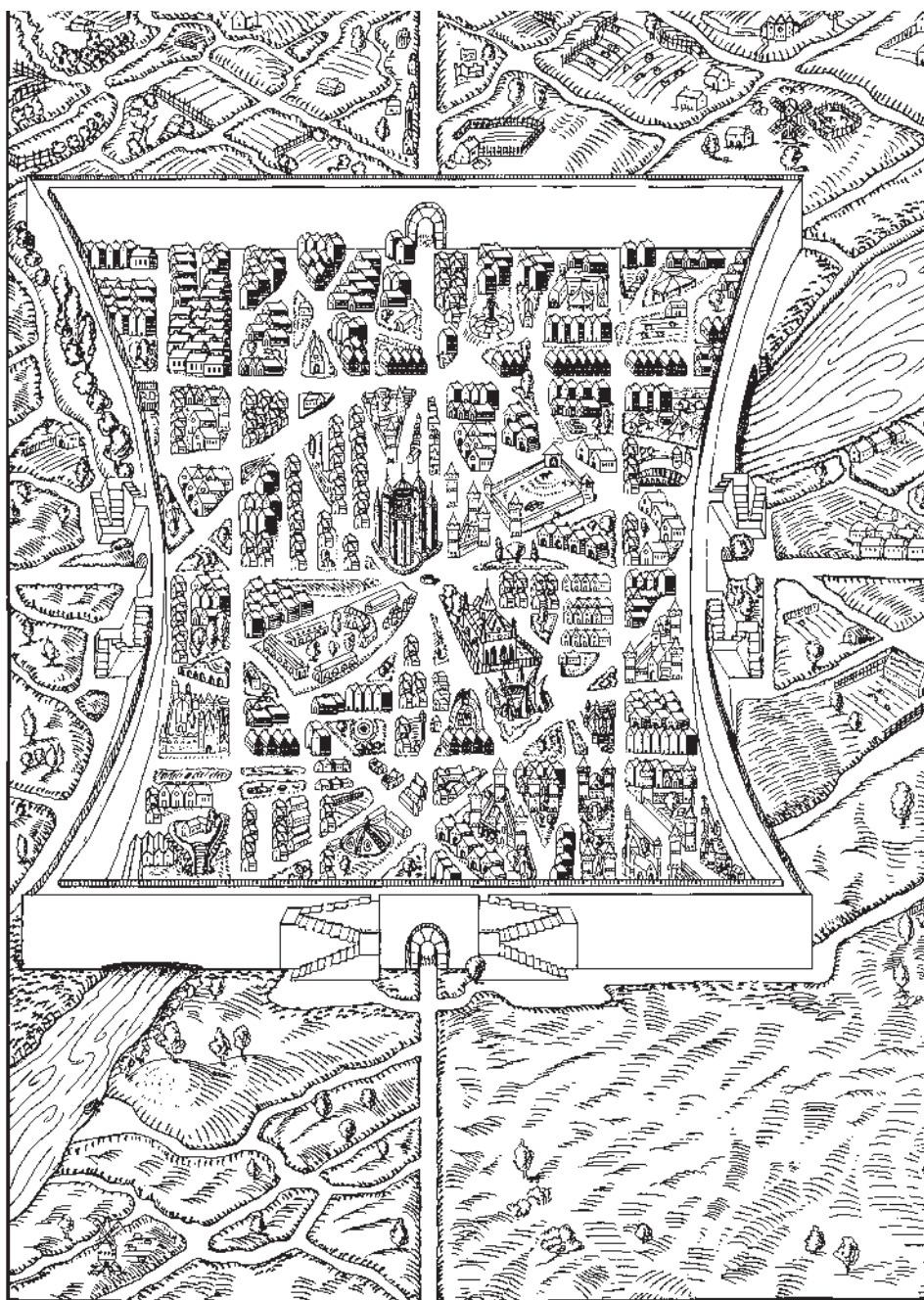
Aș vrea să adresez mulțumiri speciale profesorilor care m-au ajutat în cariera mea universitară. Astfel, le mulțumesc profesorilor Sally Taylor, Dennis Perry și John

Bennion, care au făcut parte din comitetul pentru teza mea de dizertație, și lui Jacqueline Thursby pentru încrederea pe care mi-a arătat-o. Mulțumirile mele merg și către Dave Wolverton, care mi-a dat vânt în această lume, și profesorului Douglas Thayer, pe care o să reușesc la un moment dat să-l conving să citească un roman *fantasy*. (Va primi un exemplar din acest roman fie că vrea, fie că nu vrea.)

La final, aș vrea să mulțumesc familiei mele – tatălui meu pentru că mi-a cumpărat cărți atunci când eram copil, mamei mele pentru că m-a transformat în intelectual, surorilor mele pentru zâmbete și lui Jordan pentru că a suportat un frate mai mare dominator.

Vă mulțumesc tuturor pentru că ați crezut în mine.

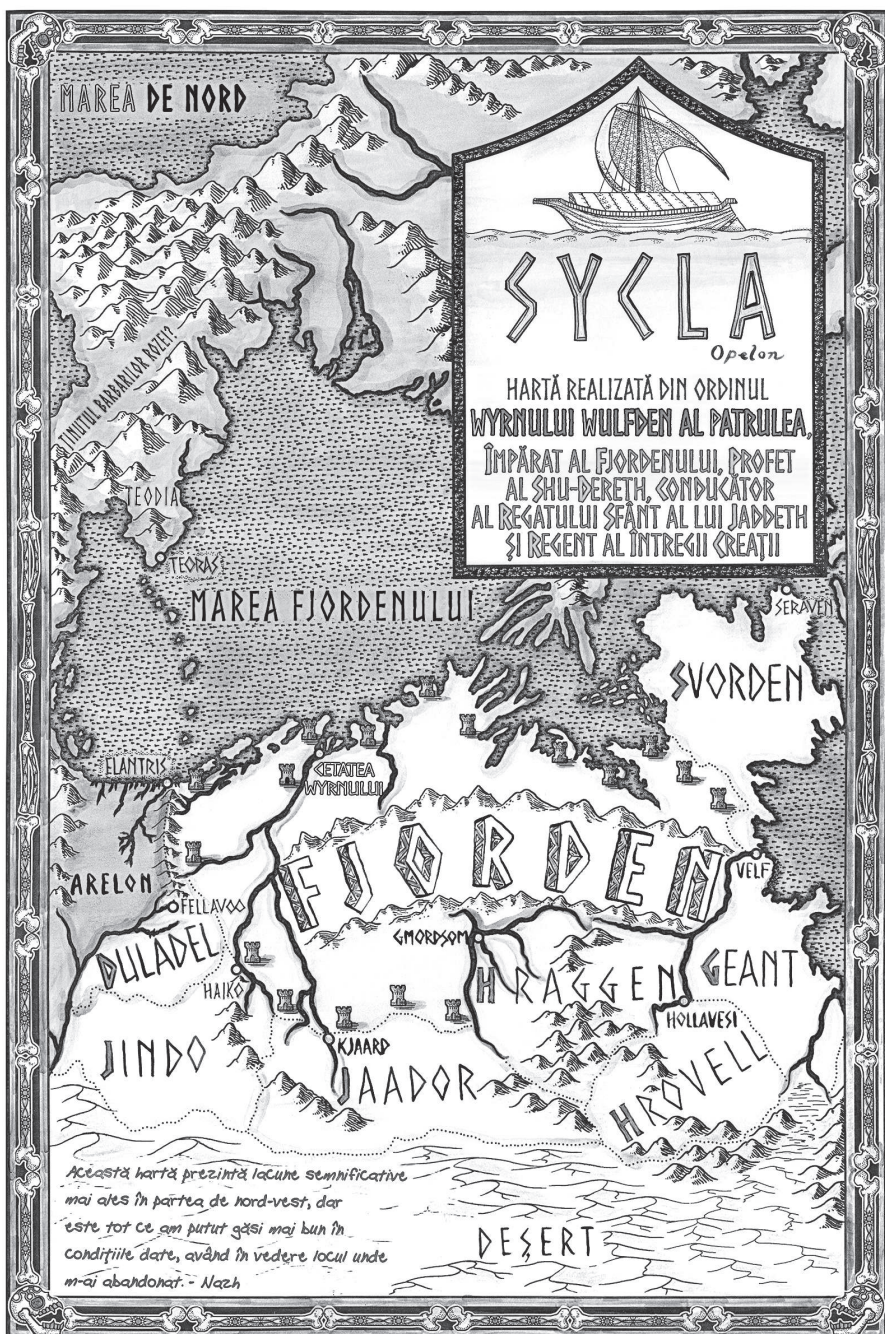

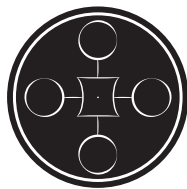

ELANTRIS, cândea un oraș frumos, populat de oameni înțelepți, acum închisoarea celor blestemați și decăzuți, se întinde ca o cangrenă de o parte și de alta a râului Aredel. Bazată pe studiile de dinainte de Reod, această hartă ilustrează orașul așa cum era el odată, ca o amintire a magiei pierdute.

La est de Elantris, ORAȘUL KAE, reședință a regilor, bogat și cu tradiție culturală. Portul orașului adăpostește mărfurile negustorilor și pe cele ale nobililor. Apare din umbra Reodului ca o poartă către țărâmurile îmbelsugate din sud.

ELANTRIS

PROLOG

ELANTRISUL fusese frumos cândva. I se spunea „orașul Zeilor”: un loc plin de putere, strălucire și magie. Cei care îl vizitaseră spuneau că până și pietrele licăreau de la sine și că orașul adăpostea minuni nemaivăzute, pe care puțini le puteau înțelege. Pe timp de noapte, Elantrisul lumina asemeni unui foc argintiu uriaș, vizibil de foarte departe.

Iar măreția orașului era întrecută doar de cea a locuitorilor. Cu părul de un alb-sclipitor și pielea de un argintiu aproape metalic, cei din Elantris păreau să lumineze în ton cu orașul. Legende de spun că erau nemuritori sau aproape nemuritori. Trupurile li se vindeau repede și erau binecuvântați cu o putere, o intuiție și o viteză extraordinare. Puteau face vrăji cu un simplu gest: oamenii veneau în Elantris din întregul Opelon pentru vindecare, hrană sau înțelepciune. Cei din Elantris erau niște zei.

Și oricine putea ajunge unul dintre ei.

Prin Shaod, după cum se numea „Transformarea”. Aceasta se petrecea la întâmplare, de obicei noaptea, în orele misterioase când ritmul vieții se domolea pentru odihnă. Shaodul lua și cerșetori, și meșteșugari, și nobili, și războinici. Din acel moment, viața fericitului se încheia și începea din nou: își părăsea existența obișnuită și se muta în Elantris. Elantris, locul unde putea trăi fericit, putea conduce cu înțelepciune și putea fi venerat în eternitate.

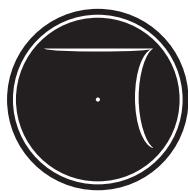
Eternitatea se încheiase cu zece ani în urmă.

PARTEA ÎNTÂI

UMBRA
ORAȘULUI
ELANTRIS

CAPITOLUL 1

ÎN acea dimineață, prințul Raoden de Arelon se trezi devreme, fără să-și închipuie că fusese damnat pentru totdeauna. Încă somnoros, Raoden se ridică în capul oaselor, clipind în lumina blândă a dimineții. Pe ferestrele deschise ale balconului vedea în depărtare enormul Elantris cu zidurile sale puternice aruncând o umbră lungă asupra orașelului Kae, unde locuia Raoden. Zidurile Elantrisului erau extraordinar de înalte, dar Raoden vedea vârfurile turnurilor negre ridicându-se în spatele lor, turlile sfărâmate ale acestora povestind despre măreția pierdută a aceluia loc.

Orașul părăsit părea mai întunecat decât de obicei. Raoden îl privi preț de o clipă, apoi își mută privirea în altă parte. Zidurile imense ale Elantrisului erau imposibil de eludat, dar oamenii din Kae se străduiau totuși s-o facă. Era dureros să-și amintească de frumusețea orașului, să se întrebe de ce se transformase binecuvântarea Shaodului în blestem cu zece ani în urmă...

Raoden clătină din cap și coborî din pat. Era ciudat de cald pentru acea oră. Nu simți niciun fior de frig când își îmbracă halatul. Trase de cordonul de lângă pat, anunțând servitorii că dorea micul dejun.

Mai era ceva ciudat: îi era foame, *foarte* foame. Era aproape hămesit. Nu fusese niciodată amator de mese consistente dimineața, însă în acea zi abia aștepta să-i sosească

mâncarea. În cele din urmă, se hotărî să trimită pe cineva să vadă de ce dura atât de mult.

— Ien? strigă el spre camerele scufundate în întuneric.

Niciun răspuns. Prințul se încruntă ușor. Seonul lipsea. Unde putea fi Ien?

Raoden se ridică, iar privirea i se opri asupra Elantrisului. În umbra mărețului oraș, Kae părea un sătuc fără importanță. Elantris. Un corp imens de abanos – nu un oraș, ci leșul unuia. Raoden se cutremură.

Se auzi o bătaie în ușă.

— În sfârșit, spuse Raoden deschizând ușa.

Afară se afla bătrâna Elao, cu o tavă pe care erau pâine caldă și fructe.

Tava căzu cu un zăngănit, alunecând din mâinile servitoarei înmărmurite, atunci când Raoden se întinse după ea. Prințul îngheță în ecoul metalic al tăvii căzute, care răsuna prelung în liniștea matinală a holului.

— Sfinte Domi! șopti Elao îngrozită, întinzând mâna tremurândă după pandantivul korathian de la gât.

Raoden făcu un gest către ea, dar servitoarea se dădu înapoi, împiedicându-se de un pepene mic.

— Ce e? zise Raoden.

Apoi își văzu mâna. Ascunsă până atunci în semiîntunericul camerei sale, aceasta era acum luminată de felinarul din hol.

Raoden se întoarse împingând mobila din cale în timp ce se împleticea spre oglinda înaltă de pe unul dintre pereții camerei. Lumina zorilor era suficient de puternică pentru ca prințul să-și vadă reflexia fixându-l insistent. Imaginea unui străin.

Ochii săi albaștri erau la fel, deși măriți de groază. Părul său însă devenise cenușiu-șters, din blond-roșcat. Dar pielea arăta cel mai rău. Chipul din oglindă era acoperit cu pete negre, ca niște vânătăi. Era clar ce se întâmplase.

Fusese lovit de Shaod.

Poarta orașului Elantris se închise cu un bubuit în urma lui – implacabilul sunet al sfârșitului. Raoden se rezemă de ea cu mintea încețoșată de cele petrecute.

Se simțea de parcă ar fi purtat amintirile unui străin. Tatăl său, regele Iadon, îi evitase privirea când le ordonase preoților să îi pregătească fiul și să-l arunce în Elantris. Totul se petrecuse repede și pe tăcute. Iadon nu putea risca să se afle că prințul moștenitor devenise un om al Elantrisu-lui. Acum zece ani, Shaodul l-ar fi transformat pe Raoden într-un zeu. Acum, în loc să preschimbe oamenii în zeități cu pielea argintie, îi făcea monștri respingători.

Raoden clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Shaodul era ceva ce li se întâmpla doar altora, necunoscuților. Oamenilor care meritau să fie blestemați. Nu prințului moștenitor al Arelonului. Nu lui Raoden.

Orașul Elantris se întindea sub privirile sale. Zidurile înalte erau străjuite de gărzi și de soldați care urmăreau nu să-i țină pe dușmani afară, ci pe locuitori înăuntru. De la Reod, fiecare persoană atinsă de Shaod fusese aruncată în Elantris și lăsată să putrezească acolo. Orașul decăzut devenise un mormânt uriaș pentru cei ale căror trupuri uitaseră cum să moară.

Raoden își amintea cum stătuse pe ziduri, privind de sus la locuitorii înfricoșători ai Elantrisu-lui, la fel cum îl priveau acum pe el gărzile. Atunci, orașul i se păruse îndepărtat, chiar dacă prințul se afla chiar pe zidurile sale. Se întrebasese, filozofând, cum ar fi să se plimbe pe străzile acelea înnegrite.

Acum urma să afle.

Raoden se mai rezemă un timp de poartă, ca și când ar fi vrut să-și treacă trupul prin ea și să-l curețe de molimă. Își lăsa capul în jos și gemu încet. Își dorea să se facă ghem pe pietrele murdare și să aștepte până se trezea din coșmar. Dar știa că nu avea să se trezească niciodată. Preoții spuneau că acest coșmar era fără sfârșit.